

«ЗАГАРБНИЦЬКО-ДИПЛОМАТИЧНІ МІЗКИ» СУЧАСНОЇ МОСКОВІЇ

Дипмаразм як чинник російського державотворення

Дипломатія – засіб здійснення зовнішньої політики, внутрішнього регулювання держави, народної дипломатії, що являє собою сукупність невоєнних практичних заходів, прийомів і методів, застосовуваних з урахуванням конкретних умов і характеру розв'язуваних задач; офіційна діяльність глав держав і урядів, міністрів закордонних справ, відомств іноземних справ, дипломатичних представництв за кордоном та в державі, делегацій, представництв народної дипломатії на міжнародних конференціях із захисту прав та інтересів держави, його установ і громадян за кордоном та у державі. З поняттям дипломатії пов'язують мистецтво ведення переговорів для запобігання чи врегулювання конфліктів, пошуків компромісів і взаємоприйнятних рішень, розширення і поглиблення міжнародного співробітництва та в самій державі.

Матеріал з Вікіпедії

У знаменитому антидиктаторському романі парагвайського письменника Аугусто Роа Бастоса «Я, Верховний» присутня символічна метафора: «Вогненне сонце пече загарбницько-дипломатичні мізки». Вона якнайкраще характеризує сучасну російську дипломатичну кухню.

Якщо популярно, то дипломатія – це здатність схилити іншу людину/людей/народ/націю/державу на свій бік. Кілька характерних ознак належності індивіда до дипкорпусу. Якщо дипломат каже «Так», то це означає «Подумаю». Якщо дипломат сказав «Подумаю», то це означає «Ні». Якщо дипломат сказав «Ні», він не дипломат.

Чи є справжнім/класичним амбасадором Сергій Лавров, очільник МЗС Росії? Чи є сенс українцям вести якісь перемовини з представниками сучасного російського дипкорпусу?

Питання загалом риторичні, однак для повноти картини доцільно навести деякі «нетлінні» одкровлення глави МЗС РФ з оприлюдненої 18 липня 2023 року статті (відтоді у риторичі путінської дипломатії нічого не змінилось) для мультимедійного інформаційного центру «Известия» (МИЦ «Известия») «Про інсценування як метод політики Заходу», яка входить до складу «Національної Медіа Групи» – російського приватного медіахолдингу, внесеного 16 грудня 2022 року до санкційного списку країн Євро-союзу через поширення пропаганди та дезінформації, які

підривають територіальну цілісність, суверенітет і незалежність України.

Цей «шедевр» постсоветської пропаганди, традиційно замішаний на відвертій брехні й хамстві, нахабстві й лицемірстві, – яскравий приклад сучасної російської «дипломатії», яка дивовижним чином поєднала в собі невмирущу імперськість з дрімучою «совковістю».

Розкладати на інформаційні атоми й молекули цю «дипломатичну» маячню та демагогію, безумовно, немає сенсу. Грішно сміятися над хворими людьми, але звернути увагу на просторікування російського «амбасадора №1» таки варто. Перед ними своєрідний анамнез/епікриз симптомів клінічного психічного імперсько-шовіністичного захворювання, притаманного представникам сучасного московитського дипкорпусу. Симптоми цієї за давньої хвороби, були зафіксовані й описані ще на початку ХХ століття знаменитим фізіологом Іваном Павловим. Він звернув увагу на те, що розум російської людини уникає прискіпливо аналізувати реальний світ, натомість віддає перевагу словам. Інакше кажучи, «сіла есть – ума не нада!». Після широкомасштабного вторгнення військ РФ в Україну для психологів й психіатрів світового рівня відкрилось величезне поле досліджень.

З історії відомо, що повернувшись додому після тривалих подорожей Європою, Іван Тургенев у листі до Віссаріона Белінського констатував, що в російській людині – «мозгі набекрень». Письменник мав рацію. Сьогодні це особливо помітно. Щодня переконаємось, що російське суспільство – це суспільство деформованих цінностей, де крадіжка й брехня, алкоголізм й аморальність – невід'ємна частина національної культури і ментальності. Характерною рисою російського мислення, яке різко відрізняється від мислення будь-якого європейського народу, є алогічність.

У згаданій статті С. Лаврова це помітно дуже виразно: «Сьогодні Збройні сили Росії та ополченці ДНР і ЛНР впевнено вирішують завдання в рамках спеціальної військової операції (СВО), домагаючись припинення кричущої дискримінації та геноциду росіян та усунення ризиків створення США та їх сателітами на території України прямих загроз безпеці Російської Федерації. Програючи на полі бою, український режим та його західні покровителі не гребують влаштувати інсценування «на крові», щоб демонізувати нашу країну у міжнародній громадській думці. Вже були Буча, Маріуполь, Краматорськ, Кременчук. Про підготовку нових постановочних інцидентів регулярно із фактами у руках попереджає російське Міністерство оборони. <...>

2014 рік, лютий, Україна. Захід в особі міністерства ФРН, Франції та Польщі фактично примушує президента В. Януковича до підписання з опозицією угоди про припинення протистояння та мирне врегулювання внутрішньоукраїнської кризи шляхом створення проміжного уряду національної єдності та проведення протягом кількох місяців дострокових виборів. Однак і це виявилось інсценуванням: на ранок опозиція влаштувала держпереворот під русофобськими, расистськими гаслами, західні гарантії домовленостей навіть не спробували її зрозуміти. Ба більше, відразу почали захочувати пучистів у їхній антиросійській, антиросійській політиці, розв'язуванні війни проти власного на-

селення, бомбардування міст Донбасу лише за те, що там відмовилися визнати антиконституційний переворот. За це донбасців оголосили «терористами», знову ж таки за захоплення Заходу. <...>

Коли війну на Донбасі було зупинено, внаслідок зусиль Росії, ФРН та Франції у лютому 2015 року між Києвом, Донецьком та Луганськом було укладено Мінські угоди, причому й тут активували Берлін та Париж, гордо проголосивши себе їхніми гарантами. Проте протягом наступних семи років і пальцем не поворухнули, щоб змусити Київ – як того прямо вимагали Мінські домовленості, схвалені одногослод Радбезом ООН, – вступити у прямий діалог з представниками Донбасу для узгодження питань його особливого статусу, амністії, відновлення економічних зв'язків, проведення виборів. Мовчали західні лідери і коли Київ – і за П. Порошенка, і за В. Зеленського – робив кроки, які прямо суперечили Мінським угодам. Більше того, німці та французи заявляли, що прямий діалог Києва з ДНР і ЛНР неможливий, звалюючи всю відповідальність на Росію, хоча вона жодного разу в Мінських документах не згадана, а всі ці роки по суті наполегливо вимагала їх виконання. <...>

Здібності Заходу виконуючого роль підручного Техсекретаріату ОЗХО (Організації з заборони хімічної зброї) влаштувати інсценування проявилися і в ситуаціях з «отрусненнями» Скрипалів і А. Навального. В обох випадках численні запити, офіційно направлені російською стороною до Гааги, Лондона, Берліна, Парижа, Стокгольма, залишаються без відповіді, хоча ці запити сформульовані у повній відповідності до вимог ОЗХО і на них треба відповідати.

Так само треба відповідати на питання щодо тієї потайної діяльності, якою Пентагон (через свою Агенцію зі зменшення загрози) займався в Україні. «Знахідки», виявлені силами СВО у військово-біологічних лабораторіях на звільнених територіях Донбасу та прилеглих районах, однозначно вказують на прямі порушення Конвенції про заборону біологічної та токсичної зброї (КБТО). Документи пред'явлені нами Вашингтону та Раді Безпеки ООН. Розпочато процедуру отримання роз'яснень відповідно до КБТО. Попри факти, американська адміністрація намагається виправдовуватися, заявляючи, що всі біологічні дослідження в Україні мали виключно мирний, громадянський характер. Доказів – жодних. <...>

Про інсценування «злочинів» ополчення Донбасу та учасників російської СВО вже згадувалося вище. Проте, яка ціна цим звинуваченням, говорить один простий факт: показавши на весь світ «трагедію Бучі» на початку квітня 2022 року (с підозри, що до «оформлення мізансцени декорацій» доклали руку ангосакси), Захід та Київ досі не відповідають на елементарні питання про те, чи встановлені імена загиблих та які результати патологоанатомічних досліджень. Як і у вище описаних випадках зі Скрипалями та Навальним – пропагандистська «прем'єра» постановки у західних ЗМІ відбулася, а тепер кінці у воду пішли у відмову, бо сказати нічого.

У цьому весь сенс алгоритму західної політики: приготувати інформаційний фейк, роздмухати його до вселенської катастрофи протягом пари-трійки днів, перекриваючи доступ населення до альтернативних відомостей і оцінок, а коли факти таки проб'ють собі дорогу, їх просто ігнорують, у кращому випадку – згадують на останніх шпальтах новин дрібним шрифтом. <...>

Розмови про добрі стосунки, про готовність Заходу враховувати права та інтереси росіян, які опинилися після розпаду СРСР на незалежній Україні та інших пострадянських країнах, виявилися не більш ніж інсценуванням. Вже на початку 2000-х років Вашингтон і Єв-

росоюз відкрито вимагали від Києва визначитися, з ким він – із Заходом чи Росією? З 2014 року Захід беззастережно керує приведеним ним до влади через держпереворот русофобським режимом. <...>

Згадайте та порівняйте з тим, як він (В. Зеленський. – О. Р.) на посту президента миттєво перетворився буквально за системою Станіславського: заборона на російську мову, освіту, ЗМІ, культуру. «Якщо ви відчуваєте себе росіянами, то заради ваших дітей та онуків вирушайте жити в Росію». Добра порада. Жителів Донбасу назвав не людьми, а особинами. А про нацистський батальйон «Азов» сказав: «Вони такі, які є. В нас таких багато». Навіть CNN посоромилася залишити цю фразу в інтерв'ю.

Постає питання: якою буде розв'язка всіх цих сюжетних ліній? Адже насправді інсценування на крові та болю людей – далеко не забава, а прояви цинічної політики створення нової реальності, в якій усі принципи Статуту ООН та загалом норми міжнародного права намагаються замінити своїм порядком, заснованим на своїх же правилах, у прагненні увічнити вислизуюче домінування у світових справах. <...>

Колективному Заходу зі світу ілюзій варто було б повернутися на землю. Інсценування, хоч би скільки їх продовжували, не спрацюють. Час грати по-чесному, не за шулерськими правилами, а на основі міжнародного права.

(Цю справедливу сентенцію, але в наскрізь її цинічному втіленні, постійно озвучує в РБ ООН ще один достойник російської дипломатичної школи Василій Небензя. – О. Р.)

Якщо ж члени західного альянсу не вміють жити згідно з цим принципом, не готові вибудовувати справді універсальну архітектуру рівної безпеки та співробітництва, то нехай дадуть усім іншим спокій, нехай припинять насильно заганяти у свій табір погрозами і шантажем тих, хто хоче жити своїм розумом, нехай насправді визнають за самостійними країнами, що поважають себе, право на свободу вибору. Це і є демократія насправді, а не розіграна на політичних підмостках».

За півтора року після цих «одкровень» в голові російського верховного амбасадора маразм помітно посилюється. Вже цьогооріч, 4 листопада, під час Міжнародного науково-фантастичного симпозіуму «Створюючи майбутнє» Лавров заявив, що Британія начебто готує континентальну Європу до прямого збройного конфлікту з РФ: «Сьогодні ангосакси розраховують перемогти нашу країну руками кийвського режиму, так само як і Гітлер, який зібрав під нацистські знамена більшість країн Європи. І, як запасний варіант, на випадок якщо режим Зеленського не справиться, вони готують континентальну Європу до того, щоб вона кинулась в самовбивчу авантюру і вступила в прямий збройний конфлікт з Росією».

Можна лише констатувати, що медицина тут безсила. Помовчимо. Згадаймо Петра Чаадаєва, який чудово розумів російську дійсність і нещадно її критикував: «Ми нічого не дали світові, нічого не навчили його; ми не запропонували жодної ідеї до численних ідей людських, нічим не сприяли прогресові людського розуму. Все, що ми отримали від цього прогресу, ми спотворили. З першої хвилини нашого суспільного існування ми нічого не зробили для загального блага людей; жодна корисна думка не народилась на безплідному ґрунті нашої батьківщини; жодна велика істина не вийшла з нашої середовища; ми не завдавали собі труда придумати щось самим, а з того, що вигадали інші, ми переймали тільки оманливу зовнішність і даремну розкіш».

Щось змінилось відтоді, з 1836 року? Так ото ж.

Олег К. РОМАНЧУК